

¿No sents com vetlla Déu dins de cada misteri,
 ànima —vell misteri que t'agites dins meu?
 ¿No vibres tu mateixa com una flama greu,
 èbria de l'amplitud de l'infinit aeri?

És Ell. És el seu aire. En el seu si ens ha pres,
 i ens duu, amb els ulls tancats, cap a una riba clara.
 Ens porta amb Ell; i d'Ell l'infinit ens separa.
 Al braç del seu amor l'infinit no és res.

Potser no ullarem mai la llum que tot ho crea
 ni mai el nostre esguard podrà penetrar arreu;
 no veurem la nostra ànima com Ell mateix la veu,
 ni serà tot misteri vençut en una idea;

però sabent que és seu, també, el nostre camí,
 ja és prou meravellós de seguir-lo en la fosca
 i, amb llavis fets de la seva argila més tosca,
 besar molt humilment el seu senyal diví

en cada món secret que envolta el nostre viure.

—En el gran buit que pesa sobre les nostres mans,
 en els ulls plens de somnis dels vells i dels infants,
 en el rastre, en el bosc, de l'animal més lliure.